

SHIKIN HARAMITSU DAIKOMYO

Sensei Vasile HOBLE

ABSTRACT

Lucrarea de față însumează cadrul teoretic referitor la doctrinele și conceptele marțiale veritabile, așa cum au fost ele desăvârșite de către experiența fondatorilor de școli și stiluri de luptă japoneze.

Aceasta prezentare argumentează o nouă perspectivă asupra conceptului de întrecere sportivă de-a lungul timpului, făcând o paralelă între paradigma sportivă grecească, mitologia și școlile de arte marțiale din vechime și interpretarea lor în prezent. Esența în oricare dintre aceste întreceri, constă în spiritul competitorului care acceptă necondiționat să își pună în luptă voința alături de puterea sa fizică, ca o dovadă a acceptării destinului.

Sintagma SHIKIN HARAMITSU DAIKOMYO înglobează substanța valorilor artelor marțiale și stă ca o mărturie vie a acestora, fiind un semn de rezistență contra competițiilor comercialo-sportive actuale, precum și un promotor al reînțoarcerii sacrului în arta războiului ca parte integrantă a căutării păcii. Astfel, DO-ul va rămâne un bun universal personalizat irepetabil în fiecare dintre practicanții activi ai artelor marțiale autentice. În consecință, acest eseu se dorește a fi un punct de plecare spre un dialog cu implicații practice, cu referire la rolul pe care instructorii sportivi al cluburilor de arte marțiale îl au în formarea de caractere, prin menținerea și perpetuarea valorilor tradiționale în viitor.

Din punct de vedere strict marțial, mesajul este simplu: cel mai puternic învingător este acela care poate să-și învingă neconținut sinea, fără temeri sau inexactități. Rădăcinile primordiale ale artelor marțiale universale sunt atestate arheologic începând cu vremea paleoliticului, atunci când războinicii, cuceritorii și aristocrațiile militare separă simbolismul, ideologia și tipologia vânătorului, generând varietatea și divergențele care ulterior vor deveni în timp, o concepție idiomatice caracteristică tuturor civilizațiilor. La asirieni, iranieni și turco-mongoli tehnicile de vânătoare și cele de război se aseamănă până la confuzie. Cât despre luptele organizate între grupuri, ele au fost atestate în Egipt, la hitiți și în Ugarit. Pretutindeni, în lumea euro-asiatică, vânătoarea este numită educație prin excelență și sport favorit al suveranilor și al aristocrațiilor militare. Inițierile membrilor confrerțiilor militare indo-europene și turco-mongole, comportau o transformare ritualică în care războinicul își însușea comportamentul unui carnișier, în special lupul, considerat urmaș al unui Strămoș mitic teriomorf. Cercetările în domeniu susțin că asirienii, sumerienii, babilonienii sau egiptenii practicaau, spre deliciul asistenței, diferite categorii de întreceri fizice cu lupte organizate între combatanți. În Istru și în Grecia spre exemplu, discipline precum cele de luptă corp la corp, *trânta* sau întrecerile de *tras cu arcul călare în șa*, *aruncarea cu sulița la precizie și la distanță*, *concursurile cu trăsuri sau tehnicile de escaladă*, reprezentau criterii de selecție în organizațiile armate. Tirul, aruncarea discului și a suliței, menționate de către Homer, datează din ultima perioadă a erei miceniene. În legende, adesea găsim reflectată ideea conform căreia zeitățile și eroii concureau, iar câștigătorii erau recompensați în diferite moduri pentru rezultatele lor.

Referitor la nașterea Arhipleagului Nippon, legendele consemnează ca la început nu exista în Univers decât un miez de materie care nu avea nici formă, nici dimensiuni, iar Cerul și Pământul erau amestecate ca albușul și gălbenușul unui ou. Trecând peste diferite tipologii mitologice se poate deduce chiar o simetrie religioasă referitoare la creațiile primordiale în zen, confucianism, shintoism și creștinism: “La început Dumnezeu a făcut Cerurile și Pământul, Pământul era pustiu și gol; peste fața pustiului de ape era întunec și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor”. Mitologia consemnează faptul că, însuși Creatorul Cerului Divin și al Pământului, în perioada terorii impuse de giganți Omenirii, ar fi descoperit celor din urmă tainele autoapărării prin diferite mijloace fizice și metafizice, tocmai în ideea conservării liberului arbitru existent între generațiile creației sale, totul relevând o dimpreună lucrare a luptătorului

jertfitor cu supremația divină, capabil de orișice depășire de sine. Confirmări pe această temă sunt multiple, însăși Biblia iudeo-creștină menționează faptul că: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt **vestiții viteji din vechime.**”

India cunoaște o înfloritoare activitate filosofică și religioasă, susținută de mistici, credincioși și continuatori ai tradițiilor vedice și postvedice. Mai multe teorii susțin că din acest amalgam teocratic s-ar fi zămislit gloriosul cod **Bu Shi Do**, care în drumul său spre Japonia, străbătând M-ții Song din provincia chineză Henan, dobândește elemente noi de alchimie externă Wai Dan (utilizată în confecționarea armelor sacre) sau internă, Nei Dan de tip esoteric. Spontaneitatea spirituală la japonezi, reportată la percepțiile corpului omenesc, este interpretată la nivel micro și macrocosmologic prin prisma exclusivă a celor cinci elemente primordiale: aer, apă, foc, lemn și pământ. Myamoto Musashi considera că tehnica de sabie nu este distinctă de spirit, că spiritul trebuie căutat în tehnică și că principiul eficacității este întotdeauna inclus în însăși logica tehnicii. Strategia **HyoHo** pentru Musashi, este un principiu general care se poate aplica tuturor fenomenelor existente. Fiecare artă în sine poate deveni un mod de viață primind apelativul de Do sau Mi Chi. Pentru a fi prezent prin strategie în **Do**, trebuie să cunoști totul de la ansamblu la detalii și de la evoluția simplă a fenomenelor până la apogeul lor maxim. În alte arte precum muzica, echitația sau dansul, existența ritmului este evidentă. Dacă ritmul este predominant, atunci interpretarea este bună. În artele militare, începând cu Kyu Do-tirul cu arcul și până la utilizarea armelor de foc, totul se supune ritmului și cadenței. În oricare dintre arte-**Jutsu**, sau tehnici-**Waza**, nu se poate acționa împotriva ritmului. Însă, în fizionomia armatelor și a confruntărilor moderne, rolul acțiunilor clasice a apus. Extinderea sferei de acțiuni militare în Cosmos și folosirea unor tipuri de tehnică ultramodernă cu posibilități de lovire selectivă, anticipează faptul că în viitorul apropiat, rolul factorului uman se va modifica. Războinicul viitorului va fi prin excelență un luptător atipic și asimetric din punct de vedere al acțiunilor psihologice, în care operațiile de mare amploare cu o fizionomie ușor de anticipat vor fi înlocuite de operații îndreptate împotriva obiectivelor vitale și cu o desfășurare în perpetuuă schimbare. Rolul infanteriștilor care luptă cu încrâncenare în apărarea unei poziții, sau asaltul terestru, va fi preluat de structuri mobile, reduse numeric dar cu putere selectivă de atac. Adversarul real, cel mai ades invizibil și imprevizibil, va acționa atipic după legi și principii noi, care sfărâmă barierele clasice prin mijloace și modalități subtile de persuasiune. Cam așa se configurează

imaginea luptătorilor din viitor, în care spiritul și deontologia marțială nu au cum să coexiste antagonic. Pregătirea Fizică Generală, Tai Jutsu încorporează SHIKIN HARAMITSU DAIKOMYO alături de metode și tehnici de luptă cu sau fără armă(arme). *Bu Jin Kan*, Pregătirea Fizică Militară constă în **Shinobi Jutsu** sau parcurgerea progresivă de la stadiul de inițiere până la cel elitist- Ju Dan, recunoscut oficial în disciplinele japoze Biken Jutsu, Bō Jutsu, Budo Kai Jutsu, Naginata Jutsu, Tanto Jutsu, Ju Te Jutsu, So Jutsu, Tessen Jutsu, Kusari Gama Jutsu și multe, multe altele. În cadrul artelor marțiale, **Bu Do** se distinge ca o modalitate de a ajunge dincolo de cultivarea forței și tehnicii, spre o contopire cu legile naturale. În toate artele marțiale, esența se gasește în spirit și se bazează pe ideea că depășirea unui adversar este posibilă doar print-o contopire corespunzătoare cu forța sau energia universală. În artele marțiale nu există stiluri superioare sau stiluri inferioare-toate au ceva aparte de oferit. În lucrarea sa din 1887 “Tranziții ale societății asiatice din Japonia”, Jigoro Kano afirma că **JuJutsu** poate fi interpretat ca arta de a câștiga o victorie prin flexibilitate. Originar, numele se pare că a fost folosit cu referire la ceea ce descria arta de a lupta fără arme, deși în unele cazuri, arme de mici dimensiuni erau folosite contra oponentilor care luptau cu armele clasice: sabia, lancea, halebarda, etc. Marea majoritate a disciplinelor marțiale derivate din Tai Jutsu, încep și încheie fiecare reprezentație sau formă de antrenament, prin sintagma SHIKYN HARAMITSU DAYKOMYO, mărturie a voinței programate de căutare, a acceptării destinului sub formă permanentă de Ki, sau altfel spus, percepția lăuntrică a fiecărui lucru sau ființă, a identității părților pozitive determinate. Dojo-ul sau spațiul pentru pregătire, poate prea bine să fie ales după diferite criterii, însă DO-ul este și va rămâne un bun universal personalizat irepetabil. Principiile filosofice ale macrobioticii rezumă șapte principii fundamentale, și anume că: totul se modifică, orice lucru este bivalent, orice început are și un sfârșit, nu există nimic identic repetabil, toate antagonismele sunt complementare, cu cât fața medalionului este mai mare, cu atât reversul său va fi mai mare, fiecare lucru este diferit și parte integrantă a aceluiași infinit. Viața, cu multiplele ei căutări și însăși prin natura cu înfățișări mereu schimbătoare, obligă practicantii de arte marțiale să treacă de la abstract la realitatea imediată; comparând ceea ce a fost cu ceea ce este considerată a fi tendința actuală a disciplinelor marțiale, se creează o imensă discordanță: înainte de orice, a ști foarte bine să mănuiști arta războiului înseamnă printre altele și să stăpânești Calea Păcii, o altă artă este să poți să o aplici indiferent de circumstanțe. Privind retrospectiv istoria stilurilor de arte marțiale, de la origini și până în prezent, este greu de estimat

CONFERINTA DE ARTE MARTIALE JAPONEZE – CLUJ NAPOCA 20 NOIEMBRIE 2010

sub diferite forme și aspecte, în ce sens vor evolua demonstrațiile publice actuale în care, pe arene de circ, practicanții sparg cu mâna, capul sau cu piciorul bucăți de lemn, cărămidă sau gheață. Întrunirile moderne televizate, cu “luptători cap de afiș”, beneficiind de o publicitate excesivă, sunt direct și indirect promotoare de violență și agresivitate. Viziunea contemporană asupra luptelor organizate implică fotomodele sumar echipate care introduc în ring competitori de street-fight sau K1, culegând în schimb audienței ovații și aprecieri complet profane ideii de sacralitate marțială. Violența este o realitate a zilelor noastre, fie că o percepem direct sau îndus. În calitate de practicanți, avem obligativitatea morală de a lăsa deschise porțile competițiilor și întrecerilor sportive doar atâta timp cât se păstrază nealterate codurile onoarei. Riscurile căderii în sistemele manageriale sportive actuale sunt ispititoare prin căile sale de comercializare, însă distrug disciplina marțială prin: promovare excesivă, publicitatea denaturată a valorilor tradiționale, premieri și recompense a practicanților de “stiluri moderne” și mediatizarea rezultatelor lor. Concursurile televizate sunt stimulate financiar în funcție de publicitatea înregistrată prin rating, de numărul și frecvența aparițiilor. Dar ceea ce este trist, e faptul că pe perioada desfășurării unei cupe sau campionat de talie mondială, un specialist nu poate remarca mai mult de câteva grupuri de procedee tehnice aplicate. Competițiile de profil înregistrează aceste contraperformanțe tocmai pentru că, ceea ce se caută este obținerea de puncte și implicit a gloriei sportive cu orice preț, în detrimentul superiorității demonstrate de eficiență. Dihotomia Jutsu \ Jitsu este o repercusiune normală, dictată de regulamentele competiționale avizate de numeroasele foruri și federații de arte marțiale existente. Calcularea în detaliu a audiențelor maxime, a prețului și a veniturilor din vânzarea билетelor, deducerile rezultate din sponsorizări și publicitate, managerii, promotorii și vânzătorii de imagine, licențe și achiziții de echipament sportiv, cam acesta este spectrul auxiliar luptei sau întrecerilor marțiale actuale. Efectul cumulativ și continuu al acestor eforturi concertate, în atragerea organizării de evenimente sportive către o anumită zonă sau regiune geografică, va fi una din principalele preocupări și în viitor. Beneficiile materiale în acest sens sunt exorbitante: Consiliul Sportiv din Atlanta, SUA, a recunoscut că într-o perioadă de 10 ani, impactul economic generat de întrecerile sportive a atins suma de 2000 milioane \$. O altă estimare referitoare la organizarea a 51 de concursuri între anii 2004 și 2012, apreciază un beneficiu adițional în valoare de 1650 milioane \$. Pe fondul global al crizelor economice declarate, organizarea concursurilor implică direct activitatea de susținere prin liderii (politici, economici, ș.a.) comunității locale sau zonale. Alianța pentru Turism și

CONFERINTA DE ARTE MARTIALE JAPONEZE – CLUJ NAPOCA 20 NOIEMBRIE 2010

Sport din Canada recunoaște uriașul potențial al acestor gen de activități, fapt pentru care a constituit un organism capabil să analizeze toate propunerile bazate pe un set concret de criterii, inclusiv venitul mediu pe cap de locuitor pentru zona care solicită organizarea evenimentului, mijloacele de transport local, posibilitățile de cazare sau facilitățile de petrecere a timpului liber. Toate evenimentele evaluate de acest for, sunt în deplină concordanță cu calendarul activităților socio-culturale în desfășurare, astfel încât să nu existe suprapuneri. Astfel, proiectele planificate respectă un plan corijat de termeni limită în execuție sau finalizare și permit implicit membrilor comisiilor sportive, luarea cu anticipație a celor mai bune decizii.

Într-o lume dominată de cifre și cu tendințe continue de creștere a robotizării în detrimentul conștientizării, atât prin pregătirea fizică, dar mai ales prin conturarea unei perspective filosofice, luptătorul - Bu, marțial prin definiție, va rămâne reflectând la patrimoniul cunoștințelor sale, convins să continue tradiția aidoma ca la ștafetă, dar concomitent preocupat să-și cizeleze calea - Do.

BIBLIOGRAFIE

- <http://bibliaortodoxa.ro>- Facerea-sau Întâia Carte a lui Moise 1:1-2
-Facerea 6:4
- <http://judoinfo.com/kdk.htm>
- <http://en.wikipedia.org/wiki/Bujinkan>
- <http://en.wikipedia.org/wiki/Amaterasu>
- <http://canadasportturism.com>
- Jigoro Kano and T. Lindsay ,Transactions of the Asiatic Society of Japan, Volume 15, 1887
- M.Eliade, Istoria ideilor și credințelor religioase, Ed. Științifică, 1991
- M.Musashi, Gorin No Sho, Adevarata cale a desăvârșirii, Ed.Polirom, 2000
- C.Sîrbu, L.Stăncilă, C.Flore, Frământările Zeului Marte-Eseuri de știință militară, Ed.Sitech, 2004
- F.Supowitz, The Sports event management and marketing playbook, N.J., 2005
- L.Stăncilă, I.Burghilea, Războiul fără fronturi și fără frontiere, Ed.F&F International, 2005